

دانشجویان ریسک‌پذیری را از استادشان به ارث می‌برند

براساس یک تحلیل از هزاران دانشجوی دکتری فعلی و سابق و استادانشان، تمایل پژوهشگران به پروژه‌های پرریسک به دانشجویان دکتری‌شان منتقل می‌شود و با کارآموزان حتی پس از ترک آزمایشگاه همراه می‌ماند.

براساس یک تحلیل از هزاران دانشجوی دکتری فعلی و سابق و استادانشان، تمایل پژوهشگران به پروژه‌های پرریسک به دانشجویان دکتری‌شان منتقل می‌شود و با کارآموزان حتی پس از ترک آزمایشگاه همراه می‌ماند. به گزارش ایسنا، علم شامل ریسک کردن است، و برخی از کشفیات تاثیرگذار نیازمند خطر کردن‌های بزرگ هستند. با این حال، دانشمندان و سیاست‌گذاران نگرانی‌هایی مطرح کرده‌اند که تاکید سیستم دانشگاهی کنونی بر دستیابی به نتایج کوتاه مدت، پژوهشگران را تشویق می‌کند محتاطانه عمل کنند. مطالعات نشان داده‌اند، پژوهش‌های پرریسک با احتمال کمتری مورد تأمین مالی قرار می‌گیرند.

به نقل از نیچر، اندرس بروستروم، اقتصاددانی که سیاست علم را در دانشگاه گوتنبرگ سوئد مطالعه می‌کند، و همکارانش تصمیم گرفتند نقش آموزش دکتری را در شکل دادن به رفتارهای مرتبط با ریسک بررسی کنند. این حوزه‌ای است که بروستروم می‌گوید تا حد زیادی نادیده گرفته شده است. چپارا فرانزونی، اقتصاددان در دانشگاه پلی تکنیک میلان در ایتالیا می‌گوید: ما اغلب بر این تمرکز می‌کنیم که چگونه می‌توانیم سیستم‌های تأمین مالی را تغییر دهیم تا احتمال ریسک کردن افراد بیشتر شود، اما این تنها اهرم موجود نیست. این مطالعه نشان می‌دهد که ما درباره مداخلات سیاسی زیادی بحث کرده ایم، اما درباره آموزش بحث نکرده ایم. **جهش به سوی ناشناخته‌ها**

بروستروم و همکارانش ابتدا به اثر نظارت بر دانشجویان فعلی نگاه کردند. آن‌ها پاسخ‌هایی به یک نظرسنجی از ۱,۲۲۳ دانشجوی دکتری ثبت نام شده در برنامه‌های علوم پزشکی در هفت دانشگاه سوئد که برای اندازه‌گیری ریسک‌پذیری طراحی شده بود، دریافت کردند. از شرکت‌کنندگان خواسته شد، گزارش دهند چقدر احتمال دارد در یک پروژه امن در مقایسه با یک پروژه پرریسک شرکت کنند. پروژه امن به عنوان پروژه‌ای تعریف شده که انتشارش در یک مجله متوسط تضمین شده است و پروژه پرریسک احتمال موفقیت کمتری دارد اما در عین حال اگر موفق شود، احتمال بیشتری دارد در یک نشریه سطح بالا منتشر شود. پژوهشگران همچنین تاریخچه انتشار دانشجویان و استادانشان را بررسی کردند. برای محاسبه سطح ریسک در یک مطالعه خاص، آن‌ها از یک الگوریتم یادگیری ماشینی استفاده کردند که احتمال ترکیب موفقیت آمیز ایده‌ها از مطالعات دیگر را پیش‌بینی می‌کرد.

آنها دریافتند که گرایش‌های ریسک‌پذیری دانشجویان با استادانشان مطابقت دارد. این ارتباط زمانی قوی‌تر بود که دانشجویان و استادانشان زیاد ارتباط برقرار می‌کردند و زمانی ضعیف‌تر بود که دانشجویان توسط دانشمندان خارج از آزمایشگاهشان راهنمایی می‌شدند.

تأثیر استادان پس از فارغ التحصیلی نیز باقی ماند. وقتی گروه، داده‌های ۲,۴۰۰ دانشجوی دکتری سابق و استادانشان را تحلیل کردند، دریافتند که تأثیر استادان بر رویکرد دانشجویان به ریسک یک دهه پس از ترک آزمایشگاه باقی مانده است حتی اگر کارآموزان سابق موضوع پژوهشی خود را تغییر داده باشند.

این مطالعه اهمیت آموزش در اوایل دوران حرفه‌ای را در شکل دادن به اقدامات آینده یک پژوهشگر برجسته می‌کند. در عین حال، برای استادان می‌تواند دشوار باشد که کارآموزان را به ریسک کردن تشویق کنند با توجه به محیط پژوهشی بسیار رقابتی امروز که حتی زمانی که چنین رفتاری مهم تلقی می‌شود، مربیان باید آن را در برابر احتمال اینکه یک پروژه شکست خورده بتواند مسیر حرفه‌ای کارآموز را بسازد یا نابود کند بسنجند. این یک انتخاب سخت است.

در نهایت، بروستروم می‌گوید، این مطالعه فراخوانی است برای تأمین‌کنندگان مالی و سیاست‌گذاران تا محیط‌هایی پرورش دهند که در آن دانشمندان قادر به ریسک کردن باشند. اگر می‌خواهید نسل بعدی دانشمندان جسور را آموزش دهید، باید امروز آن رفتار را ترویج کنید.